



Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

april ■ 2019



Skrivnost smrti in življenja

*V*elika noč je lahko le zunanji in površen praznik, ko se udeležim obredov v cerkvi, se spomnim, da je Jezus pred 2000 leti umrl in bil po treh dneh obujen. Doma pa se zberemo ob slovesnejšem kosilu.

A pomembnejše je tole: ali Jezusovo vstajenje zadeva tudi moje lastno življenje? Ali je »kakšen plus«, če verujem v umrlega in vstalega Jezusa? Kaj s tem pridobim? Kakšno upanje mi prinaša njegovo vstajenje?

1. Upanje, ki izhaja iz Jezusovega vstajenja, se dotika moje večnosti. Ker je bil Jezus mrtev v grobu, kakor bom čez nekaj let jaz, a je bil obujen in je vstopil v večno življenje – to pomeni gotovost tudi zame. Če sem z Njim, ki živi večno, bom tudi jaz živel večno. To zame ni več samo slutnja, temveč ena največjih gotovosti v življenju. Ustvarjen sem za večnost! To je moja smer!

2. Vstajenje živim že danes. Če imam to gotovost večnega življenja, potem bom znal nekoliko zrelativizirati nekatere zemeljske stvari, ki se mi včasih zdijo zelo pomembne.

Veliko strahov imamo, ker se bojimo smrti! In ti strahovi nas hromijo, zelo hromijo! Jemljejo nam življenjsko moč. Jezus pa prihaja kot osvoboditelj vseh naših strahov, posebno strahu pred smrtjo. Pravi mi: »Ne boj se. Jaz sem s teboj!«

Zreti v Kristusa zmagovalca in tako biti rešen strahov, zla in smrti! Jezus je smrt premagal in živi! Zato me bo veliko manj strah tega, kaj se godi z menoj tu na zemlji – saj vem, da je vstali Gospod z menoj. Pa tudi če bi bil ogrožen, če bi izgubil življenje, se v resnici nimam česa bati, če sem z Njim. Čisto jasno mi je, da bom enkrat umrl – pomembnejše od tega, kako hitro bom umrl, pa je, v kakšnem stanju bom umrl – blizu Boga ali oddaljen od njega ...

Naše poslanstvo je živeti skrivnost vstalega Kristusa sredi tega sveta. Sredi sveta, ki Kristusa ne pozna in zato ne more dati upanja, zato ne razblinja strahu, ne rešuje iz suženjstva in vklenjenosti. Človek brez upanja se danes spogleduje z idejami o evtanaziji. Človek upanja pa ljubi življenje in vsak dan sprejema kot poseben dar.

Želim, da bi nam praznik Jezusovega vstajenja prinesel notranjo moč in veselje nad življenjem – tostranskim in onostranskim.

Peter Možina

*Kristusovo vstajenje je zagotovilo, da nam Bog odpušča.
Je zagotovilo, da je ljubezen neuničljiva.
Je zagotovilo, da od njega prejemo moč.
Je zagotovilo, da od njega prejemo veselje.
Da bi se iz tega največjega izraza Božje ljubezni tudi
sami učili živeti iz ljubezni.*

**Naj vse nas obišče vstali Kristus
in nas notranje prenovi!**

župnijska ekipa



Ljubiti cerkev (2. del)

Pogovorni večer z dr. Alekom Zwitterom

Zapis lanskega pogovornega večera. Pogovarjala se je Zdenka Sušec.

Avtoritete izginjajo. Postali smo čudna družba. Ne želimo, da nam nekdo narekuje, kako živeti. Ne razumemo več cerkvene hierarhije. Uporabljamo svoje kriterije za to, kaj je prav in kaj ne. Avtoriteta v Cerkvi naj bi vedno ostala služenje, njen temelj pa je Kristusova pokorščina Očetovi volji. Kako današnji človek doživlja avtoriteto in kako sami doživljate odklon in odpor do cerkvenih avtoritet?

Slišal sem pronicljivo misel, da je ena od karakteristik modernega časa, da je obglavil oziroma odrezal vse avtoritete. V srednjem veku je imela avtoriteta svojo vlogo, od renesanse in razsvetljenstva naprej pa so bile vse avtoritete (postopoma in) sistematično odrezane. Podoba tega je bila francoska revolucija, ki je obglavila kralja in umaknila avtoriteto Cerkve. Človek je to, od česar se je čutil ogrožen, odstranil. To naj bi bil način, da se

osvobodi. Zdaj, po stoletjih, pa se kaže, kako je človek zmeden, kako hrepeni po zdravi, dobri avtoriteti in kako jo potrebuje. Na misel mi prihaja evangelijski stavek: »Zasmilili so se mu, ker so bili kakor ovce brez pastirja. In začel jih je mnogokaj učiti« (Mr 6,34). Ali pa prilika o izgubljenem sinu, ko dobri oče tako vztrajno pričakuje sinovo vrnitev. In »ko je bil še daleč, ga je oče zagledal in se ga usmili; pritekel je, ga objel in poljubil« (Lk 15, 18b). Kdo si v svoji globini ne želi prav tega – biti sinovsko objet? Samo da si v svoji trmi tega pogosto ne priznamo. Morda se bomo spet vrnili v čas, ko bomo spoznali, da potrebujemo dobro avtoriteto, da potrebujemo očeta.

Gospod Alek, kako vi osebno sprejemate in doživljate avtoriteto?

Avtoriteto doživlja vsak drugače, glede na to, kako je osebno oblikovan. Če imaš izkušnjo dobrih staršev, tu je še zlasti pomembna vloga očeta, potem je tudi druge avtoritete lažje sprejemati, ne počutiš se a priori ogroženega od »višje instance«, ampak nosiš v sebi temeljno zavest, da je



avtoriteta nekaj dobrega in potrebnega. Vsakdo pa seveda kdaj izkusi, tudi v Cerkvi, da izkušnja avtoritete ni vedno samo dobra, da nekdo avtoritete ne vrši v Kristusovem duhu. To je zelo bridka izkušnja in takrat je potrebno zaupanje, da Bog tudi po takšnih »nepopolnih očetih« ali celo kljub njim vrši svojo očetovsko skrb za nas. To je lahko zelo težko.

Cerkev je tudi materinska, je naša mati. Cerkev nas hrani, nas »doji« prek Božje besede, podarja nam zakramente. Koliko danes sploh še razmišljamo o tem, da je Cerkev tista, ki nam pravzaprav daje življenje?

V začetku pogovora sem omenil, da živimo v postkrščanski družbi. Marsikdo danes Cerkev opazuje samo od zunaj in skozi kritiko nanjo gleda samo negativno. Ne vidi, koliko čudovitega se zgodi v Cerkvi, ker se to na zunaj ne vidi. To, kar se mi zdi pomenljivo, je, da so danes še posebej napadene tiste instance, ki so v povezavi z življenjem, ki dajejo, posredujejo življenje. Posebej bi omenil dve takšni vlogi, vlogo žene in vlogo duhovnika. Najprej je torej napadena žena in njena vloga materinstva. Materinska vloga je danes predstavljena kot nepomembna, v smislu krilatic, da je službena

karijera pomembnejša. Žena naj vendar ne bo samo doma kot gospodinja in tista, ki skrbi za otroke, saj je sposobna početi še mnoge druge stvari. Seveda je prav, da se ženska tudi drugače uresničuje. Toda novo življenje lahko podari samo ona, samo ona lahko odigra vlogo matere.

V Cerkvi pa je na analogen način napadena vloga duhovnika. Zakaj? Zato, ker je duhovnik ključen pri posredovanju duhovnega življenja. Duhovnik je v Cerkvi tisti, ki prek oznanjevanja, zakramentov in svojega pričevanja daje življenje in tako vrši »materinsko vlogo«. In bolj ko bo vloga duhovnika degradirana in oblatena, težje bo Cerkev izpolnjevala svoje »materinsko« poslanstvo. Demon se zato ničesar ne veseli bolj kot tega, da umaže vlogo duhovnika. Prav zato je duhovništvo posebej na udaru, v javnosti je zato tako pogosto prikazovano slabšalno, ker je to služba, ki daje duhovno življenje. Nasprotnik hoče narediti vse, da bi to vitalno, materinsko vlogo Cerkve zameglil in da bi bila Cerkev prikazana kot nekaj, kar danes sploh ni več potrebno.

Ko sem bil nekoč v Parizu, sem maševal v neki kapeli v četrti, kjer prevladuje seksualna industrija. Po maši sem spovedoval in prišli sta

dve ženi, ki sta se spovedali splava ... Tako pretresljivo je, ko nekdo odloži takšno breme. V takih primerih duhovnik res čuti, da daje življenje, da je po njegovi službi duša nekoga spet obnovljena in spet živi.

Kaj narediti, ko ljubezen do Cerkve oziroma zaupanje vanjo splashni? Na koga se obrniti? Henri de Lubac, francoski katoliški duhovnik in kardinal, je kljub preizkušnjam, ki jih je imel, ko je bil za nekaj let izločen iz javnega življenja Cerkve, nekoč izjavil, da ni nikoli nehal ljubiti Cerkve.

V utrjevanju ljubezni do Cerkve je prvi korak, da živimo in prakticiramo vero. To nas spravlja z Bogom in z občestvom, kar pomeni s Cerkvijo. Če aktivno živimo vero, nas to drži znotraj Božje družine, ki je Cerkev. Drugi korak pa je zagotovo združenost, povezanost z Jezusom v njegovem trpljenju. Premišljevati na primer Jezusovo trpljenje v Getsemaniju. Osebnostno prijateljstvo z Jezusom nam po mojem edino lahko pomaga vztrajati v veri, ko na svoji koži doživimo krivice, tudi znotraj Cerkve.

Da, teolog kardinal Henri de Lubac je bil »malo pred časom«, čeprav je bila njegova novost ravno v tem, da je bil prepričan, da se je treba vrniti h krščanskim izvirom, torej k

cerkvenim očetom prvih stoletij. Zaradi tega je doživel osemletno prepoved pisanja teoloških knjig in poučevanja. Od leta 1950 do leta 1958 tako ni smel poučevati. Bival je v Lyonu, kjer so mu prepovedali tudi stike z jezuitskimi novinci. Živel je v osami in pisal knjige o budizmu s krščanskega vidika. Zanimivo je, v kakšni zvestobi je preživel ta čas. Verjetno zato, ker ni imel ničesar na vesti in je iskreno ljubil Cerkev. Želel je dobro Cerkve, njegova kritika obstoječe teologije, še posebej takrat prevladujočega miselnega toka neotomizma, je bila usmerjena v rast Cerkve prihodnosti. Toda tisti, ki prvi kritizira, pa čeprav na konstruktiven način, tisti, ki je »v špici« nečesa novega, vedno plača s trpljenjem. In tudi de Lubac je plačal. Kasneje pa je bil rehabilitiran in celo povišan v kardinala.

Kaj lahko rečete o prihodnosti Cerkve v Sloveniji?

V kratkem se mi zdi za prihodnost Cerkve v Sloveniji bistveno dvoja: odprtost in osredinjenost na oznanjevanje oziroma pastoralo. Najprej odprtost. Temeljno je, da bi se upali odpreti. Da bi si upali odpreti vrata naših cerkva. Da bi si upali vze-

ti zares to, kar ves čas slišimo v Božji besedi, »oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu« (Mr 16, 15). Pavel nekje zapiše, da je evangelij »Božja moč za rešitev vsakega, ki veruje, najprej Juda, nato Grka« (Rim 1,16). Skratka, Cerkvi je zaupano odrešitveno oznanilo za vsakega človeka. Slovenski kristjani pa prepogosto razmišljamo nekako »dvotirno«: mi, verni, in oni neverni; mi, ki poznamo Kristusa, in oni, ki se jih to ne tiče. In pogosto nam takšna razdeljenost kar odgovarja. Drugi poudarek pa je soroden prvemu, namreč, naš prostor in čas po mojem potrebuje Cerkev, ki je predvsem pastoralni akter, ki jo določa predvsem njena oznanjevalna de-

javnost, in ne Cerkve, katere identiteta je v veliki meri politične ali ideološke ali moralistične narave. To poudarja papež Frančišek že vse od začetka svojega pontifikata in zdi se mi, da pri nas to marsikje s težavo slišimo. Skratka, potrebujemo Cerkev, ki pričuje o Božji ljubezni do vsakega človeka.

Naj zaključiva tale pogovor s čudovitimi besedami vaše pesmi Tvoje telo, ki govori prav o ljubezni do Cerkve:

*Tvoje telo tu živi,
sveto in krhko z ranami,
tvoja nevesta ljubljena,
Cerkev stoletna in mlada vsa ...
Cerkev stoletna in mlada vsa ...*



Menih v vrtincu sirske vojne

Knjiga in čaj

»O dločil sem se, da ne bom nosil orožja, na vsakega človeka sem skušal gledati naklonjeno, oprijel sem se molitve kot rešilnega obroča ... in videl sem, kako so se moji rablji spremenili. Videl sem, kako so se njihova srca odprla.«

(Jacques Murad)

Vsak resen kristjan gre skozi svojo veliko noč. Dotaknejo se ga križev pot, trpljenje velikega petka, velikonočne tišine in pashe. Učenec gre vedno po poti svojega Učitelja. »Če so preganjali mene, bodo preganjali tudi vas,« govori Jezus. »Toda ne bojte se, jaz sem svet premagal,« pravi dalje. »Ne bojte se!«

Kristjani na nasilje ne odgovarjamo z nasiljem. Tudi naš Gospod ni storil tega. Odgovarjal je z ljubeznijo in zvestobo Očetu. Naslonil se je na njun odnos. Ljubezen je premagala smrt. O taki zmagi nad smrtjo govori tudi knjiga, o kateri se bomo pogovarjali v aprilu.

Avtor knjige je sirski menih in duhovnik *Jacques Murad*, ki je vrsto let deloval v znanih sirskih samostanih Mar Musa in Mar Eliau, kjer se je posvečal molitvi, delu, gostoljubnosti in prijateljstvu z muslimani. Maja 2015 so ga ugrabili pripadniki organizacije Islamska država. Pet mesecev je preživel v njihovem ujetništvu, pot na svobodo pa se mu je odprla prav s pomočjo prijateljev muslimanov. Veliko je pretrpel. Ne obsoja in ne goji jeze do tistih, ki so mu stregli po življenju. Kako je to mogoče? Po človeško je nemogoče biti tak. Toda on je zmagal. Zmagal je z Gospodom. V njem ni zagrenjenosti, ampak ljubezen do tistih, ki so povzročili veliko zlo njemu in številnim drugim kristjanom na Bližnjem vzhodu in drugod.

Lepo ste vabljeni na pogovor o tej navdušujoči knjigi ob toplemčaju.

Zdenka Sušec



Pričakujemo ...

SREDA, 3. APRIL	ob 19.45 biblična skupina v župnijski knjižnici
ČETRTEK, 4. APRIL	ob 19.45 pogovorni večer z naslovom <i>Samo ljubezen ustvarja</i> z gostoma s. Mojco Šimenc HMP in br. Jakobom Kunšičem, kapucinom
PETEK, 5. APRIL	■ prvi petek, obhajanje bolnikov po domovih ■ ob 19.00 molitev križevega pota, sledi sveta maša ■ od 20.00 do 22.00 adoracija
SOBOTA, 6. APRIL	ob 9.00 srečanje za bralce Božje besede v Stični
PONEDELJEK, 8. APRIL	ob 20.00 srečanje s starši prvoobhajancev
TOREK, 9. APRIL	ob 19.45 večer Knjiga in čaj ob knjigi <i>Menih v vrtincu sirske vojne</i> v župnijski knjižnici
SREDA, 10. APRIL	ob 19.45 postno predavanje <i>Povejte z veseljem!</i> z gostoma Melito in Gregorjem Čušinom
PETEK, 12. APRIL	■ ob 19.00 molitev križevega pota, sledi sveta maša ■ spovedno-molitveni večer: priložnost za dobro predvelikonočno spoved, pridejo tudi zunanji spovedniki
SOBOTA, 13. APRIL	■ ob 10.00 medgeneracijsko srečanje ■ od 15.00 do 18h delavnica pletenja butaric v veroučnih prostorih
NEDELJA, 14. APRIL	CVETNA NEDELJA <i>spomin Jezusovega slovesnega prihoda v Jeruzalem</i> ■ ob 10.00 blagoslov zelenja in butaric na ploščadi pred cerkvijo Vseh svetih, nato sveta maša

ČETRTEK, 18. APRIL

VELIKI ČETRTEK

*nova zapoved ljubezni, spomin ustanovitve zakramenta
svete evharistije in svetega mašniškega posvečenja*

- ob 9.00 krizmena maša v stolnici
- ob 19.00 slovesna sveta maša, sledi bdenje
z Jezusom v »ječi«

PETEK, 19. APRIL

VELIKI PETEK

spomin Kristusove smrti na križu

- ob 15.00 molitev križevega pota po drevoredu
- ob 19.00 slovesno bogoslužje v spomin na Jezusovo
trpljenje

SOBOTA, 20. APRIL

VELIKA SOBOTA

dan molka in molitve, dan Jezusove odsotnosti

- ob 7.30 blagoslov velikonočnega ognja
pred cerkvijo Vseh svetih
- od 10.00 do 17.00 vsako polno uro blagoslov
velikonočnih jedi, v Tomačevem ob 15.30
- ob 19.30 VELIKONOČNA VIGILIJA,
najpomembnejše bogoslužje v cerkvenem letu;
katehumeni bodo prejeli zakrament svete birme

NEDELJA, 21. APRIL

VELIKA NOČ

Jezusovo vstajenje od mrtvih in zmaga nad zlom

- ob 7.00 vstajenjska procesija iz cerkve Sv. Križa,
sledi slovesna sveta maša
- ob 10.00 slovesna sveta maša, v Tomačevem
ob 9.30

PONEDELJEK, 22. APRIL

VELIKONOČNI PONEDELJEK

svete maše ob 9.00 in 19.00, v Tomačevem ob 8.00

SREDA, 24. APRIL

ob 19.45 biblična skupina v župnijski knjižnici

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

zupnija.lj-zale@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Primož Brovč
Helena Reberc

OBLIKOVANJE: Barbara Paternoster

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: Klemen Lajevec, splet

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00
Tomačevo: 8.00

DELAVNIKI: 7.30 in 19.00
SOBOTE: 19.00

SPREJEM V ŽUPNIJSKI PISARNI:
ponedeljek, torek, četrtek
in petek od 8.30 do 9.30
od 17.00 do 17.45

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN
www.ljubljana-sveti-kriz.si

*S premikom ure
na poletni čas
(31. 3.)
bodo večerne
svete maše
ob 19.00.*